

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2019. május 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. november 22. napján kihirdetett **8.B.253/2018/16.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a **tényleges tartózkodási hely neve**.

A vádlott által a 2018. november 23. napjától 2019. május 9. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja**.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **20.159.- (húszezer-egyszázötvenkilenc) forint** bünygyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat emberölés büntette [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d) és k) pont 1. fordulat], rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) és g) pont 1. fordulat] és magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (2) bekezdés c) pont] miatt halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, a szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt. Megállapította továbbá, hogy I.rendű vádlott neve vádlott legkorábban 25 év kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben 60.000.-Ft vagyonekobjást rendelt el, valamint rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg a lefoglalás megszüntetéséről és azok megsemmisítéséről. Kötelezte I.rendű vádlott neve vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen I.rendű vádlott neve vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, egyezően a tényállás I.) pontjával kapcsolatban a tényállás téves megállapítása miatt, eltérő tényállás és eltérő minősítés, a nyereségvágyból történt elkövetés, mint minősítő körülmény mellőzése érdekében, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A tényállás II.) pontja vonatkozásában a történeti tényállást és a minősítést egyaránt tudomásul vették.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás I.) pontja tekintetében megalapozott tényállást állapított meg,

amelyből okszerűen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott büntetőjogi felelősségére, és az általa elkövetett cselekményt is a törvénynek megfelelően minősítette. A tényállás II.) pontja vonatkozásában a bűncselekmény minősítését törvényesnek tartotta, összességében az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában, amelyet a fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartott, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás I.) pontját tévesen állapította meg abban a körben, hogy I.rendű vádlott neve abból a célból jelent meg **sértett neve** sértett otthonában, hogy tőle pénzt szerezzen. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ebben a körben elvetette I.rendű vádlott neve vádlottnak azt a vallomását, amely szerint a vádlott csupán egy korábbi tartozás rendezése érdekében jelent meg **sértett neve** sértettnél, és a tartozás miatt kialakuló vita során alakult ki az a fékezhetetlen dühe, aminek hatására a sértettet bántalmazni kezdte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ebben a körben a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen mérlegelte, hiszen annak ellenére elvetette a vádlott ezzel kapcsolatos vallomását, hogy a vádlott a tényállás II.) pontjával kapcsolatban nem tett olyan tartalmú vallomást, hogy tartozás rendezése érdekében ment a sértetthez, a tényállás I.) pontjában írt cselekmény során nyíltan ment a helyszínre és bántalmazásra alkalmas eszközt nem vitt magával.

A tényállás II.) pontjával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a vádlott végső elkeseredettségében követte el a cselekményt, melyet alátámaszt az is, hogy a rendőrök előtt is öngyilkossággal fenyegetőzött. Összességében elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatását, a tényállás I.) pontban írt cselekmény eltérő minősítését indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 160. § (2) bekezdés b) pontja szerinti minősítést mellőzze, és a vádlottal szemben határozott tartamú szabadságvesztés büntetést szabjon ki.

A büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezésének indokául előadta, hogy a vádlott büntetlen előéletű, az eljárás során részletes beismerő vallomást tett, és a tényállás I.) pontban írt cselekmény elkövetése óta jelentős idő eltelt. A vádlott az elkövetett bűncselekményeket nagyon megbánta, az eljárás során mindvégig sorsába beletörődő magatartást tanúsított, a gyanúsítás ténye ellen panaszt nem jelentett be, és a kényszerintézkedésekkel kapcsolatos határozatokat is minden alkalommal tudomásul vette.

I.rendű vádlott neve vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen előadta, hogy nagyon nehéz gyermekkorra volt, a tényállás I.) pontban írt cselekmény során a tartozását akarta elkérni a sértettől, míg a tényállás II.) pontjában írt cselekmény elkövetésére kilátástalan élethelyzete miatt került sor. Előadta, hogy a bűncselekmény elkövetését megbánta, és az érintettektől, illetve azok családjától bocsánatot kér.

A fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 590. § (1), (2) és (4) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, az I.) tényállási pont tekintetében teljes körű felülbírálatot végzett, míg a II.) tényállási pont vonatkozásában a tényállás megalapozottságát nem vizsgálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az eljárási szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le. A törvényszék a tényállás I.) pontjával kapcsolatban a tényállás felderítési feladatának eleget téve a bizonyítási eljárást a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve

a szükséges és lehetséges körben és mélységben felvette. A széles körű bizonyítás eredményeként beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget téve az iratoknak megfeleltethető, logikus magyarázatát adta annak, hogy miért vetette el I.rendű vádlott neve vádlott azon védekezését, amely szerint **sértett neve** sértett tartozott neki, valamint azt, hogy **sértett neve** sértett volt az, aki behívta őt a konyhába. Az elsőfokú bíróság ebben a körben kifejtett indokai iratszerűek és logikusak voltak, és a törvényszék kimerítő indokát adta annak, hogy a tényállás I.) pontjával kapcsolatban miért a vádlott fentiek szerinti védekezését cáfoló tanúvallomásokra, valamint a helyszíni szemle adataira alapította a tényállás I.) pontját.

A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. A tényállást megállapító elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének csupán az jelenti korlátját, hogy ezen tevékenységének iratszerűnek, logikusnak, és minden releváns bizonyítékra kiterjedőnek kell lennie. A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége a tényállás I.) pontjával összefüggésben a már hivatkozottak szerint ezen kritériumoknak megfelelt, így a bizonyítékok értékelésén keresztül a tényállást támadó és eltérő minősítést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás esetén ugyanis a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

Az elsőfokú bíróság az I.) tényállási pont vonatkozásában megalapozott tényállást állapított meg, és mind az I.), mind a II.) tényállási ponttal kapcsolatban helyesen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott büntetőjogi felelősségére, és az általa elkövetett bűncselekményeket is a törvénynek megfelelően minősítette. A tényállás I.) pontjában írt cselekménnyel kapcsolatban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mivel I.rendű vádlott neve vádlottat a tényállás I.) pontjának elkövetése során a cselekmény végrehajtására közvetlenül a pénzszerzés motiválta, ennek érdekében bántalmazta **sértett neve** sértettet, aki a bántalmazás során életét veszttette, így a Kúria 3/2013. számú BJE határozatának II.2. pontjában kifejtettekre is figyelemmel helyes volt a I.rendű vádlott neve vádlott által elkövetett emberölés büntettének nyereségvágyból elkövetettként történő minősítése.

Az irányadó tényállás szerint I.rendű vádlott neve vádlott **sértett neve** sértettet az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó módon, rendkívüli embertelenséggel, gátlástalanul, többszörös eszközváltással, elhúzódoan bántalmazta, egyebek között 11 alkalommal megszúrta és 13 további alkalommal megkísérelte megszúrni a sértettet, így helyesen állapította meg a törvényszék azt is, hogy a 3/2013. BJE II.4. pontjára is figyelemmel a I.rendű vádlott neve vádlott által elkövetett emberölés büntette különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősül.

Ahogy azt az I.) tényállási pont tartalmazza, **sértett neve** sértett a bűncselekmény elkövetésének idején 66 éves volt, több igazolt betegségben is szenvedett, amelyek együttesen megállapíthatóvá tették, hogy a sértettnél jóval fiatalabb és erőteljesebb fizikumú vádlott által kifejtett közös támadással szemben **sértett neve** sértett csak korlátozottan tudott védekezni, így a cselekmény elhárítására idős kora miatt csupán korlátozottan volt képes. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy I.rendű vádlott neve vádlott az emberölés büntettét az elhárításra korlátozottan képes személy sérelmére követte el, az e körben kifejtettek összhangban álltak a 3/2013. BJE II.11. pontjában kifejtettekkel.

Az elsőfokú bíróság a tényállás II.) pontjában írt cselekményeket is a törvénynek megfelelően minősítette, az ezzel kapcsolatos jogi indokolást az ítéletábra csupán annyiban helyesbítette, hogy

sértett neve² sértett a cselekmény elkövetésének idején 85 éves volt (ítélet 15. oldal utolsó előtti bekezdés).

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék túlnyomórészt helyesen állapította meg I.rendű vádlott neve vádlott esetében a bűnösségi körülményeket, azokat csupán annyiban helyesbítette, hogy a súlyosító körülmények köréből mellőzte az idős sértettek sérelmére történő elkövetést, hiszen a tényállás mindkét pontja esetében ezen körülmény a cselekmény súlyosabb minősülését is megalapozta, így ennek súlyosító körülményként történő értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

A I.rendű vádlott neve által elkövetett cselekmények közül a tényállás I.) pontjában írt cselekmény 10-től 20 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a halmazati szabályokra figyelemmel a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tételkeret 10 évtől 25 évig terjedő szabadságvesztés.

Az ítéletábra figyelemmel arra, hogy a I.rendű vádlott neve által elkövetett emberölés büntette három okból kifolyólag is súlyosabban minősül, valamint arra, hogy a vádlott több súlyos megítélésű bűncselekményt egyedül élő, kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettek sérelmére követett el, még beismerő vallomása és a cselekmények megbánása mellett is helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a vádlott esetében a büntetési célok kizárólag életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el.

Az elsőfokú bíróság a hivatkozott bűnösségi körülményekre figyelemmel helyesen jutott arra a következtetésre, hogy nem szükséges a vádlott feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárása és annak legkorábbi időpontját is helytállóan állapította meg a törvényszék a törvényi minimumban.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az eltérő minősítés és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalanoknak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára és a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel megállapította I.rendű vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helyét, amely az első fokú ítélet meghozatala óta megváltozott, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította az első fokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogva tartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére az ítéletábra a Be. 613. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésére - kötelezte I.rendű vádlott neve vádlottat.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapul.

Szeged, 2019. május 9.

Dr. Benedek Tibor

. Nagy Erzsébet

. Mezőlaki Erik

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.40/2019/13. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.253/2018/16. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon **jogerős.**

Szeged, 2019. május 9.

Dr. Benedek Tibor
a tanács elnöke